07/04/2019

Η ιστορία του ξύλου του Τιμίου Σταυρού

/ Ορθόδοξες Προβολές

Το **Τίμιο Ξύλο** αποτελείται από κέδρο, πεύκο και κυπαρίσσι, το οποίο οι προσκυνητές των Αγίων Τόπων, το συναντούν και στις δύο μορφές του: την φυσική σαν δέντρο και στον Ι.Ν. της Αναστάσεως, σαν προσκύνημα, το εμποτισμένο Τίμιο Ξύλο, με τις θείες ρανίδες αίματος Του Σταυρωθέντος Χριστού. (Ζωντανό καθώς αφομοιώνει θαυμαστά, το φυσικό ξύλο από έτος σε έτος, οπότε δεν ελαττώνεται), Ζωοδόχο (γιατί δέχτηκε το Αίμα της Ζωής=Χριστός) και Ζωοπάροχο, εκ του πρώτου θαύματος (και όχι μόνο) στην ανεύρεσή του από την Αγία Ελένη, της αναστάσεως της νεκρής διερχόμενης Ιουδαίας).

Σύμφωνα με μία ευλαβή παράδοση η προέλευση του ξύλου είναι η εξής.

«Οι τρεις Άγγελοι, τούς οποίους εφιλοξένησε ό Αβραάμ εις τύπον της Αγίας Τριάδος, φεύγοντες «ελησμόνησαν» τάχα τάς ράβδους των εκεί, παρά τήν δρύν Μαμβρή....

Ταύτας μετεχειρίσθη ή Σάρα επανειλημμένως ως ξύλα εις την φωτιάν όμως εκαπνίζοντο χωρίς να καίονται. Επειδή όμως είχαν μια ξεχωριστή ευωδία, ο Αβραάμ τα έβγαλε από τη φωτιά και τα φύλαξε σα θεόσταλτο δώρο.

Όταν ό Λώτ μέθυσε εποίησε την αμαρτίαν με τας θυγατέρας του, ανανήψας υπήγεν εις τον θείον του Αβραάμ και εξωμολογήθη το κακόν που του συνέβη.

Ό δε είπε μεγάλη η αμαρτία σου, τέκνον πλην λάβε αυτούς τους τρεις δαυλούς (τά ξύλα πού πέταξε ή Σάρα) φύτευσέ τα εις το υποδειχθέν μέρος και φέρε νερό από τον Ιορδάνη να τα ποτίζης• αν βλαστήσουν, σημείον ότι εδέχθη ο Θεός την μετάνοιάν σου καί σε συγχώρησε.

Εποίησεν ούτως ο Λώτ και έφερε νερό από τον Ιορδάνην, όστις απέχει μιας ημέρας όδόν. 'Αλλ' ό διάβολος, μετασχηματισμένος άλλοτε μεν εις κεκοπιακότα διψασμένο οδοιπόρο, άλλοτε δε εις γέροντα ασθενή και άλλοτε εις γυναίκα πτωχήν καί δυστυχή, του έπινε το νερό καθ' όδόν. Τον λυπήθηκεν ο Θεός και μίαν φοράν διέφυγε την συνάντησιν και πότισε μίαν μόνην φοράν τα ξύλα, τα οποία εβλάστησαν και ηνώθησαν εις το τρισύνθετον ξύλον πεύκη, κέδρος καί κυπάρισσος. Ό τόπος τούτου δεικνύεται εντός του Ναού της Μονής του Σταυρού εις τα προάστια της Ιερουσαλήμ.

Όταν δε ο Σολομών, μετά χίλια σχεδόν έτη (1015—975 π.Χ.), ανήγειρε τόν Ναόν και όλοι οι άνθρωποι και η φύσις προσέφεραν στην οικοδομή του, εκόπηκε καί το δένδρον τούτο γι` αυτόν τον σκοπό.

Όταν όμως επρόκειτο να χρησιμοποιηθή, όπου ετίθετο, ήταν άλλοτε μέν κοντό άλλοτε δέ μακρύ και τελικώς τό πέταξαν ως άχρηστον σε μία γωνία ειπόντες «κατηραμένον ξύλον».

Καί όταν αι ιουδαίοι έτρεχον καί ζήτουσαν ξύλον δια την σταύρωσιν του Κυρίου, - εύρον προχείρως αυτό καί ήτο κατάλληλον και δια αύτου κατεσκευάσθη ο σταυρός του Χριστού.